

dels respectius museus contemporanis d'art. El seu avantatge és el de dret de tempteig, segons el qual no els cal pujar a la subhasta per emportar-se la peça. La Generalitat de Catalunya va exercir aquest dret el novembre de 1987 per fer-se amb un dibuix de Ramon Casas, *Autoretrat* —1 milió de pessetes—, destinat al Museu d'Olot.

Val a dir que només quan l'administració compra o adquireix a través del tempteig una obra d'art, els ciutadans poden tenir la seguretat de veure-la exposada. Lluny de l'actitud dels vells col·leccionistes, l'actual inversor en art no troba cap raó per a exposar les seves propietats, ni tan sols com a deure a la societat. Els museus que ens esperen seran, doncs, els de les institucions privades, al servei d'interessos privats i corporatius, tal com confirmaren importants museòlegs de tot el món reunits recentment a Barcelona a instàncies de la Fundació Acta. Un fenomen que té molt a veure amb la mercantilització de l'art.

Tot aquest desgavell, per molt que pugui fer pensar el contrari, té la seva legislació: la Llei del 25 de juny del 1985 sobre el Patrimoni Històric i el Reial Decret del 10 de gener de 1986, que desenvolupa parcialment aquesta llei, ofereixen incentius fiscals sobre la compra, la tinença i la venda d'art contemporani. Però aquests avantatges són mínims si se'ls compara amb els que ofereixen altres legislacions europees.

Tot i així, sempre hi haurà qui farà de l'art un valor refugi, una inversió segura que li permet escapar dels controls fiscals i de la inflació. En un cas extrem, es pot afirmar que la màfia blanqueja part dels seus diners a través del mercat de l'art. Les possibilitats que ofereix l'actual legislació espanyola, i el fet que —al costat de l'estat— la gran col·leccionista hagi estat l'església, com també la bàrbara espoliació del patrimoni durant la dictadura, i el baix nivell cultural i econòmic, explicarien per què, malgrat tenir creadors brillants i reconeguts, el comerç de l'art i els grans marxants descobridors siguin de fora. A Europa, on l'empenta especuladora ha estat tan forta, es comercialitza ja la pintura i l'escultura religiosa, per a les quals s'havia guardat fins ara un cert respecte, si no oblit. El mateix es pot dir pel que fa a les peces arqueològiques i la ceràmica. L'art s'ha convertit en moneda de canvi. I no escapa a ningú que l'excés de consum que això comporta pot fer caure l'artista en una sobreproducció perillosa. □

Joan Miró va disposar la venda d'algunes obres del fons de la Fundació per a permetre el seu manteniment.

SUBHASTA DE 305 OBRES DEL PINTOR

Objectiu: Miró

Japonesos i anglesos han mostrat ja el seu interès a adquirir alguna de les obres de Miró que es vendran el 22 de febrer. L'expectació creada pot superar els 300 milions de pessetes que s'ha previst aconseguir.

C. R.

Cinquanta de les 305 obres que la Fundació Miró subhasta el dia 22 a través de la casa Sotheby's, s'han exhibit a Tòquio, Londres i Colònia per donar-les a conèixer als potencials compradors d'aquells països. El resultat d'aquesta prospecció, segons Sotheby's, ha estat molt bo. Cosa que fa pensar que es pot arribar a superar la xifra de 200 milions de pessetes en què s'han valorat aquestes obres gràfiques, el preu de les quals és molt més baix que el de qualsevol oli o pintura del mateix artista.

La Fundació Miró de Barcelona va decidir vendre 305 de obres Joan Miró per afrontar les despeses en sistemes de seguretat, que van fer fallida al robatori del passat mes d'abril, i al dèficit que arrossega la institució darrera-

ment. De cada una de les obres que eixiran a subhasta hi ha exemplars duplicats al fons artístic de la fundació, i hi figuren 166 gravats, 126 litografies i 24 llibres de bibliòfil de l'artista. La majoria pertanyen a l'obra gràfica del pintor creada en la dècada de 1960.

L'obra més cara de les que eixiran a la venda és *Eguinoxe* (1967), 75 exemplars numerats, valorada entre tres i quatre milions de pessetes. La segueixen altres aiguaforts com *Le Matador* (1969) 75 exemplars numerats i *Sonnambulle*, taxades entre dos i tres milions de pessetes. El preu que assoliran és encara una incògnita, però ben segur que no arribaran als 360 milions de pessetes que es van pagar per l'oli *Dona a la nit*, venut l'any 1986 a Sotheby's de Nova York i creat per Joan Miró l'any 1946.

Amb aquesta venda, que se celebra quan aquest número apareixerà als

quioscs, la casa de subhastes anglesa Sotheby's quasi s'especialitza en la venda d'obres de Joan Miró, ja que l'any 1986 va fer una altra venda d'obres del mateix artista, els beneficis de la qual van ser destinats a la família del pintor. En aquesta ocasió, com va fer en l'anterior i no fa molt sovint, Sotheby's ha renunciat a la comissió del 10% de les vendes en benefici de la Fundació Miró de Barcelona. Les cases de subhastes no solen actuar benèficament en les transaccions d'obres d'art, però en aquest cas s'ha fet una excepció.

Totes les obres que se subhastaran dimecres 22 de febrer en un hotel de Barcelona tenen llicència d'exportació garantida, això en facilita molt l'adquisició per part dels compradors estrangers. Les obres estan registrades i catalogades. El pintor Joan Miró havia disposat d'aquesta eventualitat de venda d'una part del fons artístic de la institució cas que aquesta necessités ingressos excepcionalment. El patronat que dirigeix la Fundació Miró vol tam-

bé engegar una sèrie de programes d'activitats que té aturats per falta d'ingressos econòmics.

El museu en memòria de Joan Miró va tenir l'any 1987 un dèficit de 150 milions de pessetes a causa, en bona part, de les obres d'ampliació del centre.

L'Ajuntament de Barcelona és el principal benefactor del centre d'activitats artístiques, i ara, la Generalitat ha anunciat la intenció de col·laborar també en el finançament del museu.

L'any 1987 la subvenció del consistori barceloní va acostar-se als 150 milions de pessetes, xifra semblant al dèficit del mateix any. El robatori del passat mes d'abril, que va posar en evidència els precaris sistemes de seguretat i un ampli programa d'activitats han dut les finances de la Fundació Miró a una situació crítica. La injecció econòmica que proporcionarà la subhasta d'obra gràfica, ben segur, ajudarà al manteniment d'un dels centres artístics més actius i dinàmics de Catalunya. □

«Le Matador».

3.000 MILIONS DE PESSETES, RÈCORD DE VENDES EN ARCO

Arco o la rendibilitat de la inversió

Amb un nombre de visitants superior a les 150.000 persones i una xifra de vendes que se situa al voltant dels 3.500 milions de pessetes, ha tancat portes Arco, la fira d'Art Contemporani que se celebra a Madrid. L'èxit d'aquest certamen augura bones perspectives per a Interarte, saló que tindrà lloc pròximament a València.

La comercialització de l'art, un negoci que creix.

Manuel García

Si hi ha un món complicat, boirós i poc transparent en les seves transaccions econòmiques és, sense cap dubte, el que envolta galeristes, artistes, fires d'art i administració. De fet, es pot assegurar sense temor a enganyar-se que la qüestió del mercat de l'art és una de les incògnites més grans que té en aquests moments el Ministeri d'Hisenda. En aquest sentit, s'ha de tenir en compte que l'exigència d'una llicència fiscal per al sector de les belles arts és molt recent i que aquestes han començat a expedir-se coincidint amb la implantació de l'IVA.

En qualsevol cas, referir-se al negoci que suposa la comercialització d'obra artística implica tenir en compte els diners i les xifres que es mouen en les concorregudes i famoses Fires d'art contemporani. Fires on els galeristes venen directament al públic. Com a resultat d'aquesta operació comercial a